

Така старитѣ богати и нѣкои учени българи образували една партия, наречена консервативна партия. Хората отъ тая партия били наречени консерватори (пазачи на старото).

Срещу консерваторитѣ, които искали да ограничатъ правата на беднитѣ и проститѣ, излѣзли да се борятъ всички бивши възстанници за освобождението (Стамболовъ, Захарий Стояновъ и други) всички опълченци презъ освободителната руско-турска война, всички учители, сѣдии, млади офицери, млади свещеници, млади търговци и развитички селяни, които казвали, че въ България цѣлиятъ народъ (богати, бедни, прости, учени) трѣбва да иматъ еднакви права при изборитѣ, да бждатъ равни предъ законитѣ, служби да получаватъ достойнитѣ, безъ да се гледа ни на рода имъ, ни на богатството имъ, ни де живѣятъ — въ градъ или село.

Отъ тия хора се съставила голѣма партия, която се нарекла народолюбива или свободолюбива партия — либерална партия.

И тъй въ Княжеството се явили консерватори и либерали, противници едни на други. Еднитѣ и другитѣ издавали вестници и се нападали помежду си. Консерваторската партия и либералната партия започнали да се препиратъ, отъ коя партия да бждатъ министритѣ и какъ трѣбва да се управлява България, какви народни представители да се избиратъ за народното събрание, какви закони да се изработятъ и т. н.

Консерваторската партия била по-малка, а либералната по-голѣма. Споредъ Конституцията, трѣбвало да управляватъ тѣзи, които сж по-много. Между това князътъ назначилъ първитѣ министри